

[Clausager.]

og jeg kan for Resten føje til i denne Forbindelse, at vi har ikke det mindste imod, at man sætter ind for, at man dernæst ogsaa skal hjælpe de enkelte, de dygtige, de flittige, der uden egen Skyld er kommet i Vanskeligheder paa en eller anden Maade. Men jeg kan føje endnu et til, nemlig at der er nogle, der ikke kan og ikke skal hjælpes, og de Kriseforanstaltninger, der er truffet, har ikke saa sjældent bidraget til at holde Folk ved Erhvervet, som naturligt skulde være gaaet for længe siden, hvorved Pladsen er blevet optaget for de unge dygtige, der staar og skal til. Det lyder paradoksalt, men jeg kan sige, at i Kraft af de daarlige Tider sidder der Folk ved Erhvervet, der skulde have været bort, som vilde være kommet bort, hvis vi havde haft normale Tider.

Regeringen vil altsaa nok give Tilskud, men kun til de svageste, ikke til hele Erhvervet. De bedste, de dygtigste, de mest sparsommelige og flittige, de, der har samlet Reserver, de kan tære paa disse Reserver, dem haster det ikke med at hjælpe. Hvis man vilde praktisere den Politik paa andre Omraader, hvordan mon det saa vilde komme til at se ud? Hvis man sagde til Tjenestemændene: I har den og den Løn, men nu sætter vi den et godt Stykke ned, og er der nogen, der ikke kan klare sig, fordi de ingen Reserver har eller har haft forholdsvis store Vanskeligheder, faar de Tilskud, men de andre kan tære paa Reserven. Det var en køn Behandling, men det er den Behandling, man byder det danske Landbrug. Ikke Ret og Ligestilling, men en saa daarlig Stilling, at de svageste skal nødes til at tage imod Naadegaver. Der er Forskel paa Regeringens og vor Politik, og den er ikke fra i Dag eller i Gaar. Den viste sig i Oktober 1931 ved Skattelettelsen kun for de svage, ikke for hele Landbruget, den viste sig ved Forslaget nu i Eftersommeren før den ordinære Rigsdagssamling: kun Rentelettelse for de svage, ikke for hele Landbruget. Og hvad Skade gør det? Det gør efter min Mening den Skade, at man ikke belønner Flid og Arbejdsomhed og Sparsommelighed, og at man vænner Folk til at se hen til og op til Staten som den, Hjælpen skal komme fra. Det er saadan et rigtig ægte Stykke socialistisk Politik. Det har intet med Ret og Billighed at gøre. Og Rentetilskuddet, som man hæftede paa Konverteringsloven, det havde heller intet som helst med Ret og Billighed over for Landbruget at gøre. Jeg drister mig til at tro, at det er ikke en

Venstretanke, men at det er der ogsaa andre, der kan se, og jeg har med stor Tilfredsstillelse læst en anset og dygtig Mands Udtalelser om dette Forslag fra Eftersommeren, en Udtalelse af den forhenværende radikale Folketingsmand, Højesteretssagfører Heilesen. Han har skrevet en Artikel i et politisk Tidsskrift, hvori han gør op med Regeringens Forslag, og det ikke i blide Ord, men i klare Ord. For han siger klart og tydeligt, at enhver, der vil bedømme dette Forslag uden partipolitisk Biformaal, kan sige sig selv, at med dette Forslag om Understøttelse til visse Landbrugere til Betaling af deres Renter kan man ikke hjælpe Landbruget, saa lidt som med andre Understøttelsesforslag. Det er vort principale Standpunkt. Og han føjer til, at den store Gældsstiftelse præmieres, og rationel Drift straffes med, at den Indtægt, der muligt derved opnaas, fradrages i Statstilskuddet.

Det var det forfærdelige ved dette Forslag, at det ikke animerede Folk til at hænge i, men at de oven i Købet fik Straf, hvis de gjorde det, saa blev der trukket fra i deres Statstilskud. Og saa ender Højesteretssagfører Heilesen, der vel er en Mand, man ikke kan feje helt til Side, selv om han ikke er i dette Ting længere, saaledes:

„Der er kun een Vej fremad, og det er at støtte Landbrugets Indtjenings-evne, at lette Skattebyrden i Forhold til Indtjeningen, at formindske Rentebyrden ved en almindelig Konvertering og at undgaa den Understøttelsespolitik, det let fører til endnu værre Skade end det økonomiske.“

Jeg vil nævne det en Gang til, for at Statsministeren kan høre det: der let fører til endnu værre Skade end det økonomiske.

Jeg hørte nok, at det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen talte om, at det var sørgeligt, Landbruget gav en ussel Løn. Aah, mon det er saa galt? Man forveksler nu tit Landbrugets og Byernes Løn; man har visse Ting ude paa Landet, som man ikke har i Byerne: billige Boliger og Fødemidler o. lign. Men for øvrigt vil jeg sige, at Landbrugets Løn staar, naar man gaar det efter, i nøjeste Sammenhæng med Landbrugets Produktpriser. De sidste godt og vel 30 Aar har Landbrugets Løn bevæget sig op og ned Side om Side med Kornpriserne; for Øjeblikket er de betydelig højere, de er omtrent gaaet op til det dobbelte i de sidste Par Aar.

Det ærede Medlem ankede over — og det gjorde andre ogsaa, jeg tror ogsaa Statsministeren gjorde det —, at Landbruget betaler for lidt i Skat. Ja, hvis man ser paa Indkomstkatten, er det maaske for lidt,